

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska

Protokolant prot. sąd. M. W.

przy udziale oskarżyciela skarbowego A. J.

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2016 r.

sprawy **T. D.**

oskarżonego o wykroczenia skarbowe z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i z art. 57 § 1

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 5 listopada 2015 r. - sygn. akt II W 923/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

E. T.

UZASADNIENIE

T. D. został oskarżony o to, że :

1. działając jako płatnik w okresie od 20 lutego 2013 r. do 20 stycznia 2015 r. w P. w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności obliczonych i pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące od stycznia 2013 roku do grudnia 2014 roku w łącznej kwocie 8.060 zł. nie wpłacił w ustawowym terminie, tj. do dnia 20 następnego miesiąca po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę, na rachunek Urzędu Skarbowego w P..

tj. o czyn z art. 77 § 3 kks w związku z art. 77 § 1 kks i art. 6 § 2 kks

2. jako podatnik działając w okresie od 27 maja 2013 r. do 25 lipca 2014 r. w P. uparczywie nie wpłacał Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. wbrew postanowieniom art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. nr 177, poz. 1054 ze zm.), należnego podatku od towarów i usług w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w P. w łącznej kwocie 129.095,60 zł wynikającego ze złożonych deklaracji podatkowych VAT-7 za miesiące: kwiecień 2013 r., maj 2013 r., w części za czerwiec 2013 r., od lipca 2013 r. do czerwca 2014 r. tj. o czyn z art. 57 § 1 kks.

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 5 listopada 2015r. sygn. akt II W 923/15 uznał:

I. Oskarżonego T. D. za winnego zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt 1 i 2, tj. wykroczeń skarbowych z art. 77 § 3 kks w związku z art. 77 § 1 kks i art. 6 § 2 kks 57§1 kks i za to na podstawie tych przepisów w zw. z art. art 50§ 1 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 3000 (trzy tysiące) złotych.

II. Na podstawie § 2 ust 3 i § 14 ust 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 360 zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług z tytułu zwrotu kosztów obrony udzielonej z urzędu.

III. Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu wydatków postępowania i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego i zarzucił:

1. Naruszenie art. 57 § 1 kks poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji gdy postępowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion wykroczenia.
2. Naruszenie art. 57 kks poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji gdy postępowanie obwinionego nie wyczerpało znamion wykroczenia
3. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony posiadał środki finansowe niezbędne do uiszczenia należności podatkowych w sytuacji, gdy tak nie było oraz na uznaniu, że obwiniony kierował się złą wolą nie wypełniając obowiązków prawnopodatkowych w sytuacji, gdy z jego zeznań wynika odmiennie.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w niniejszej w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego T. D.. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanych oskarżonemu czynów została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezsprzecznie, iż oskarżony wyczerpał znamion obu zarzucanych mu wykroczeń skarbowych.

I tak zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, iż T. D. jako wieloletni przedsiębiorca winien doskonale zdawać sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych. Żadnej także dyskusji nie może podlegać także i to, iż prowadzenie działalności gospodarczej zawsze obarczone jest ryzykiem wystąpienia jakichś problemów (w tym finansowych) czy też wręcz zaistnienia różnych niepowodzeń biznesowych, co też każdorazowo wkalkulowane jest w

charakter tego rodzaju aktywności. Słusznie ustala Sąd I instancji, że decydując się na prowadzenie własnej firmy, która to stanowić ma źródło dochodu, przedsiębiorca musi być świadomy tego, że mimo możliwości pojawienia się tego rodzaju trudności, do jego głównych obowiązków należy dokonywanie stosownych rozliczeń w ramach należności publicznoprawnych, do których zaliczają się właśnie podatki.

Sąd Okręgowy zatem podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że skoro T. D. mimo swoich problemów, na które składając wyjaśnienia się powoływał, nadal kontynuował jednak swoją działalność gospodarczą, to tym samym wciąż winien był dokonywać stosownych rozliczeń w ramach poszczególnych podatków. Oskarżony miał też zawsze możliwość skorzystania z takich rozwiązań, jak np. odroczenie płatności należności podatkowej czy rozłożenie jej spłaty na raty, czego też jednak w tym przypadku nie uczynił, w pełni świadomie kontynuując prowadzenie swojej działalności gospodarczej przy jednoczesnej świadomej rezygnacji z wywiązywania się z ciążących na nim w tym zakresie obowiązków.

Zgodzić należy się z obrońcą, iż decyzja organu podatkowego w zakresie odroczenia płatności lub rozłożenia na raty płatności podatkowej jest zawsze fakultatywna. Nie mniej jednak przy złożeniu takiego wniosku organ podatkowy każdorazowo ocenia sytuację podatnika, co z oczywistych względów prowadzić, zdaniem Sądu Okręgowego, może nawet do zaniechania wystąpienia z oskarżeniem o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe.

Usprawiedliwienia opóźnienia w uiszczaniu podatku nie może natomiast stanowić niezgromadzenie przez podatnika w odpowiednim czasie środków finansowych na pokrycie tego podatku w określonym terminie.

Argumenty apelacji obrońcy oskarżonego nie mogą zostać także uznane z powodu długotrwałego zaniechania oskarżonego w realizacji swoich zobowiązań podatkowych. Okresy te pozwalają wręcz uznać, że oskarżony zignorował ciążące na nim obowiązki podatkowe, zasłaniając się niepomysłną koniunkturą i koniecznością w pierwszym rzędzie realizacji wypłaty wynagrodzeń.

Rozumowanie obrońcy oskarżonego przedstawione w apelacji, co do braku zawinienia oskarżonego, prowadziłyby zdaniem Sądu Okręgowego do zaistnienia niebezpiecznego precedensu w ocenie zamiaru oskarżonego i poczucia bezkarności w zakresie braku regulacji zobowiązań wobec Skarbu Państwa w okresach złej koniunktury.

Ponieważ Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), dlatego też pozostałe rozważania dotyczyć będą zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary.

I tak Sąd Odwoławczy stwierdza, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary – 3000 złotych grzywny okazał się być nietrafny.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż o rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawdliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia także wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

W ocenie Sądu Okręgowego, czego dowodzi lektura zaskarżonego wyroku, wymierzona oskarżonemu kara z całą pewnością nie spełnia opisanych wyżej przesłanek wystąpienia owej rażącej niewspółmierności kary.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż rozważając wymiar kary dla oskarżonego Sąd Rejonowy miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 12 § 2 kks i art. 13 kks .

Oceniając stopień winy oskarżonego Sąd Odwoławczy uwzględnił zamiar, motyw, którymi kierował się sprawca i sposób jego działania. W ocenie Sądu Odwoławczego kara 3000 złotych będzie współmierna tak do stopnia jego zawinienia, jak i okoliczności sprawy.

Sąd Rejonowy uwzględnił też aktualną sytuację majątkową i rodzinną T. D., a dokumenty przedstawione przez obrońcę na rozprawie odwoławczej, nie miały wpływu na ocenę prawidłowości decyzji Sądu Rejonowego co do wymiaru kary.

Sąd Okręgowy podziela zatem nadal stanowisko Sądu I instancji, że wymierzona oskarżonemu kara finansowa nie powinna stanowić dla niego trudności ponad miarę, która to w efekcie mogłaby skutkować niemożnością zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych, tym bardziej, że oskarżony może ubiegać się o rozłożenia tej należności na raty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kk.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 5 listopada 2015r. – Dz. U. 2015r.1801.

E. T.